

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a sudcov JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Gabriely Gerdovej, v právnej veci navrhovateľky : **M. T., s.r.o.**, B., zastúpená: *Advokátskou kanceláriou B. – Ď., s.r.o., D C. B.*, proti odporkyňi: **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, Dobrovičova č. 8, Bratislava, o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/52/2010 zo dňa 07.12.2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/52/2010 zo dňa 07.12.2010 **m e n í** v časti uloženej sankcie tak, že podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. ukladá navrhovateľke sankciu – *upozornenie na porušenie zákona*.

Vo zvyšnej časti rozhodnutie odporkyne č. RP/52/2010 zo dňa 07.12.2010 **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľke právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

I.

Napadnutým rozhodnutím č. RP/52/2010 zo dňa 07.12.2010 odporkyňa (ďalej aj Rada) rozhodla podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/a h/ zákona č.308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 308/2000Z.z.) postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z.z. o tom,

že navrhovateľka ako účastníčka správneho konania č. 304/PLO/O-4922/2010 porušila povinnosť ustanovenú v § 39 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že dňa 05.08.2010 o cca. 22,14 hod. odvysielala v rámci televíznej programovej služby J.-P. politicko – publicistický program *L.*, ktorý bol sponzorovaný spoločnosťou T. M. R., a.s., za čo bola uložená navrhovateľke podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. sankcia – pokuta určená podľa § 67 ods. 3 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. vo výške 1000 €.

II.

Proti uvedenému rozhodnutiu Rady pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len Rada) podala včas odvolanie – opravný prostriedok navrhovateľka, uvádzajúc, že konanie Rady, ktoré predchádzalo vydaniu rozhodnutia trpí takými vadami, ktoré mali vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a zároveň je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov. Rada je ako správny orgán povinná postupovať v konaní výhradne spôsobom upraveným právnym predpisom. Tento príkaz je primárne upravený v článku 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len Ústava SR) a ďalej aj v ustanovení správneho poriadku § 3 ods. 1. Správne orgány sú oprávnené a povinné postupovať pri výkone svojej právomoci výlučne v rámci hraníc stanovených právnou úpravou.

Tento princíp sa uplatňuje všeobecne pri postupe správneho orgánu v správnom konaní. Je preto potrebné aplikovať tento príkaz tiež pri zákonom upravenom postupe pre určenie výšky pokuty udelenej Radou. Znenie zákona ukladá povinnosť „určiť“ pokutu a jej výšku podľa zákonom stanovených kritérií. Zo zákonného znenia je preto daný postup správneho orgánu pre posúdenie povinných kritérií pre určenie výšky pokuty. Správny orgán nemôže pri rozhodovaní o výške pokuty postupovať inak, ako je uvedené v zákone, prípadne niektoré z kritérií opomenúť.

V napádanom rozhodnutí sa správny orgán nevysporiadal so všetkými zákonnými kritériami, ktorých posúdenie je náležitým postupom pri určovaní výšky pokuty. Správny orgán určil výšku pokuty na základe neúplného výpočtu zákonných kritérií a neúplného vyporiadania sa s ich naplnením, pričom svoj postup, ktorý je v rozpore so zákonom vôbec nezdôvodnil.

Výrok rozhodnutia v časti o udelení sankcie odôvodnila Rada nedostatočne. Uplatnené kritériá nezodpovedajú v úplnosti podmienkam právnej úpravy. Rada uviedla ako kritériá závažnosť správneho deliktu, mieru zavinenia a rozsah a dosah vysielania a následky porušenia povinnosti. Správny orgán pri určení výšky sankcie posudzuje (§ 64 ods. 3): závažnosť veci, spôsob, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

Podľa navrhovateľky správny orgán nedostatočne vyhodnotil skutkové okolnosti pre posúdenie určenia výšky sankcie. Otázkou spôsobu porušenia zákona a otázkou získaného bezdôvodného obohatenia sa vôbec nezaoberal. Pritom upozorňuje na skutočnosť, že sa jedná o kogentné ustanovenie právneho predpisu a správny orgán je povinný postupovať podľa ustanovení právneho predpisu. Rada sa však opomenula vysporiadať s vyššie uvedenými kritériami, ktoré tvoria jeden komplexný celok. Navrhovateľka považuje preto neúplnosť odôvodnenia výroku rozhodnutia za nezákonné, spôsobujúce nezákonnosť celého rozhodnutia. Správna úvaha, ktorou sa správny orgán riadi pri určovaní výšky pokuty nemôže byť svojvôľou a vždy musí byť ohraničená literou zákona a je potrebné sa pri aplikácii právnej úpravy vysporiadať sa s uplatnením zákona na konkrétnu skutkovú situáciu. Správny orgán môže rozhodnúť o výške pokuty na základe správnej úvahy, musí sa však bezpodmienečne vysporiadať s kritériami stanovenými zákonom a na základe ich vyhodnotenia rozhodnúť.

Rada pri rozhodovaní o uložení sankcie postupovala podľa § 64 ods. 2 zákona č.308/2000 Z.z., s odvolaním sa na sankciu uloženú za porušenie rovnakého ustanovenia zákona o vysielaní rozhodnutím RL/25/2010 z 11.05.2010 v konaní 33-PLP/O-759/2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 14.06.2010. Toto rozhodnutie bolo napadnuté správnu žalobou podanou dňa 18.08.2010 na Krajský súd v B.. Žalobou vysielateľ napadol retroaktívne použitie právnej normy. Je predpoklad, že v zmienenom konaní by mohlo dôjsť k zrušeniu predmetného rozhodnutia, práve z dôvodu retroaktívneho použitia právnej normy. Výsledok konania na Krajskom súde v B. môže byť rozhodujúci pre posúdenie tejto veci. Preto v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku, v znení neskorších predpisov navrhovateľka návrh, aby súd do právoplatnosti rozhodnutia o žalobe proti rozhodnutiu Rady pre vysielanie a retransmisiu č. RL/25/2010 z 11.05.2010 konanie prerušil a v konaní pokračoval po právoplatnosti rozhodnutia vo vyššie uvedenom konaní. Napadnuté rozhodnutie navrhla zrušiť a vec vrátiť odporkyni na ďalšie konanie.

III.

K podanému opravnému prostriedku sa vyjadrila odporkyňa dňa 21.02.2010 uvádzajúc, že sa pri ukladaní pokuty riadila kritériami, ktoré v rozhodnutí aj uviedla. S viacerými kritériami, ktoré odporca uviedol na záver odôvodnenia napadnutého rozhodnutia sa odporca obširnejšie vysporiadal v iných častiach odôvodnenia rozhodnutia (str. 12-15). Podľa jej názoru je zrejmé, že pomerne široký výpočet skutočností uvedených v ustanovení § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. je všeobecným výpočtom, ktorý platí pre bližšie neurčený okruh prípadov porušenia ustanovení zákona č. 308/2000 Z.z. Účelom tohto ustanovenia je nepochybne zabezpečiť, aby sa správny orgán, teda odporkyňa, vysporiadal s jednotlivými skutočnosťami a ich aplikovaním na konkrétny prípad. Je však logické, že správny orgán sa môže vysporiadať iba s existujúcimi skutočnosťami a teda skutočnosťami, ktoré reálne môžu mať vplyv na určenie výšky pokuty. V danom prípade napr. sankcia uložená samoregulačným orgánom nemohla mať žiadny vplyv

na určenie výšky pokuty, nakoľko samoregulačný orgán pôsobiaci pre túto oblasť neexistuje. Vzhľadom na špecifický charakter daného prípadu (k porušeniu došlo už samotným faktom, že bol sponzorovaný program politickej publicistiky) nebolo možné poukázať na špecifická spôsoby porušenia povinnosti, ktoré by mohli mať vplyv na určenie výšky pokuty. Získané bezdôvodné obohatenie nebolo v tomto prípade predmetom posudzovania. Odporkyňa vzala do úvahy fakt, že k samotnému porušeniu povinnosti došlo, ako aj fakt, že sa jednalo o opakované porušenie tejto povinnosti a tomu zodpovedá aj výška pokuty, ktorá bola uložená na dolnej hranici zákonom stanoveného rozsahu.

Odporkyňa sa vysporiadala so všetkými skutočnosťami, ktoré sú uvedené v § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. V odôvodnení rozhodnutia logicky uviedla iba tie skutočnosti, ktoré mali a mohli mať vplyv na určenie výšky pokuty. Je presvedčená, že takýto postup je v úplnej zhode s úmyslom zákonodarcu a neuvedenie skutočností, ktoré nemali a nemohli mať vplyv na určenie výšky pokuty preto nemôže byť dôvodom na zrušenie rozhodnutia.

Odporkyňa uviedla, že Najvyšší súd Slovenskej republiky sa s obdobným argumentom ohľadom „neúplnosti“ odôvodnenia rozhodnutia v časti týkajúcej sa výšky pokuty zaoberal aj v konaniach č. 5 Sž 94/2008, č. 3 Sž 33/2009-25, č. 8 Sž 4/2009-21, č. 3 Sž 63/2008, č. 5 Sž 7/2009 a č. 3 Sž 67/2008. Vo všetkých týchto konaniach Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil napadnuté rozhodnutia odporcu.

Prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ zákona č. 99/1963 Zb. je rozhodnutím, ktoré je plne v réžii príslušného súdu. Z tohto dôvodu sa odporkyňa necíti kompetentná komentovať vhodnosť alebo potrebnosť tohto úkonu. Odporkyňa k uvedeným skutočnostiam iba uvádza, že v čase prijímania napadnutého rozhodnutia bola navrhovateľke za porušenie ustanovenia § 39 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. uložená právoplatná sankcia a odporkyňa preto v zmysle ustanovenia § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. nemohla postupovať iným spôsobom ako uložením pokuty.

Odporkyňa ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci, na ktorý správne aplikoval relevantné ustanovenie zákona. Ďalej má za to, že jej rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 zákona č. 71/1967 Zb., nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení zákona č. 71/1967 Zb., a že navrhovateľka nebola na svojich právach ukrátená rozhodnutím ani postupom správneho orgánu, a že napadnuté rozhodnutie a postup je v súlade so zákonom a navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s § 250q ods. 2 O.s.p. vydal rozsudok, ktorým rozhodnutie odporkyne č. RP/52/2010 zo dňa 07.12.2010 potvrdí.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal napadnuté rozhodnutie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) v spojení s § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z.z. a na pojednávaní súdu dňa 10.03.2011 z dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s ústnymi vyjadreniami zástupcov účastníkov konania, ako aj s obsahom pripojeného administratívneho spisu č. 304-PLO/O-4922/2010, s obsahom rozhodnutia Rady č. RL/25/2010 zo dňa 11.05.2010, dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky je čiastočne dôvodný.

Z obsahu spisového materiálu, ktorý bol predložený súdu vyplýva, že v tejto veci bolo začaté správne konanie oznámením o začatí správneho konania č. 304-PLO/O-4922/2010 zo dňa 12.10.2010, ktoré bolo doručené advokátovi navrhovateľky dňa 28.10.2010. V spise sa nachádza obrazovo-zvukový záznam predmetného programu a opätovná výzva na vyjadrenie k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní č. 304-PLO/O-4922/2010 zo dňa 09.11.2010, ktorá bolo doručená advokátovi navrhovateľky dňa 16.11.2010. Z obsahu pripojeného administratívneho spisu vyplýva, že ďalšie listiny okrem napadnutého rozhodnutia sa v ňom nenachádzajú.

Na podklade uvedeného, v rámci prípravy pojednávania po tom, ako sa senát Najvyššieho súdu SR oboznámil s obsahom pripojeného obrazovo – zvukového záznamu programu *L.*, bolo súdom zistené, že navrhovateľka dňa 05.08.2010 so začiatkom o cca. 22.14 hod. odvysielala v rámci televíznej programovej služby J.-P. politicko-publicistický program *L.*, ktorý bol sponzorovaný spoločnosťou T. M. R., a.s.,. Z obsahu rozhodnutia odporkyne, ktorého súčasťou je aj slovný prepis programu, ako i z obrazovo – zvukového záznamu programu vyplýva, že program bol odvysielaný ako sponzorovaný, pretože pred začiatkom a po skončení programu bol odvysielaný sponzorský odkaz s verbálnou zložkou : „Reláciu *L.* Vám prináša spoločnosť T. M. R., najväčší subjekt v cestovnom ruchu na Slovensku“, spolu s vizuálnou zložkou - na obrazovke je logo s nápisom : „T. M. R.“, pod týmto logom bolo uvedené: „SPONZOR PROGRAMU“.

Podľa § 39 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. sponzorovanie spravodajských programov a programov politickej publicistiky sa zakazuje. Výnimku tvoria programy, ktoré obsahujú *výhradne* informácie o počasí, dopravnej situácii alebo o športe.

Podľa § 64 ods. X. zákona č. 308/2000 Z.z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie:

a/ upozornenie na porušenie zákona,

- b/ odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c/ pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti
- d/ pokutu,
- e/ odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa § 64 ods. 2 citovaného zákona sankciu podľa ods. 1 písm. d/ Rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba, alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu Rady opakovane porušila povinnosť. Rada uloží pokutu bez prechádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 19. Rada môže uložiť pokutu aj bez prechádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 16 ods. 2 písm. a/ a c/, ods. 3 písm. k/, § 20 ods. 1 a 3, § 30, ako aj v prípade vysielania bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. b/] alebo prevádzkovania retransmisie bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. e/].

Podľa § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. pokutu rada určí podľa závažnosti veci, spôsobom, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú v prípade uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

Podľa § 67 ods. 3 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 663 € do 66.387 € a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99 € do 19.916 €, ak porušil podmienky na vysielanie sponzorovaných programov a sponzorovanej programovej služby.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dospel v tomto prípade k záveru, že zo strany vysielateľa televíznej programovej služby prišlo k porušeniu povinnosti upravenej v § 39 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z., keďže pred posudzovaným programom, ktorý podľa názoru senátu, po oboznámení sa s jeho obsahom, možno jednoznačne charakterizovať ako **politicko - publicistický program, bol odvysielaný sponzorovaný odkaz**, čo je preukázané obsahom predloženého obrazovo - zvukového záznamu programu. Táto skutočnosť nebola medzi účastníkmi ani sporná. Súd z obsahu programu zistil, že hosťom prvej časti diskusie bol minister financií SR I. M. a hosťami druhej časti relácie boli M. H., guliár usvedčený z dopingu a M. M., riaditeľ antidopingovej agentúry Slovenskej republiky.

V prvej časti programu sa minister financií SR vyjadroval k rôznym politickým témam, k rozvratu verejných financií, k výstavbe národného futbalového štadióna, k zvyšovaniu DPH, resp. k vyrovnaniu DPH na potraviny a lieky na 19%. Témou rozhovoru druhej časti programu bol zistený doping u športovca M. H., guliara, ktorý bol dištancovaný, keďže druhýkrát v jeho kariére boli testy na prítomnosť dopingu pozitívne. H. tvrdil,

že mu síce doping našli, ale neužíval ho vedome. K tejto problematike sa vyjadroval riaditeľ antidopingovej agentúry Slovenskej republiky M.M. Dĺžka celého programu bola v trvaní 1 hodina 49 minút.

Podľa § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. postačuje na uloženie sankcie – pokuty, aby vysielateľ opakovane porušil povinnosť a zároveň zákon predpokladá existenciu písomného upozornenia na porušenie zákona. Písomné upozornenie na porušenie zákona bolo uložené navrhovateľke rozhodnutím rady č. RL/25/2010 zo dňa 11.05.2010. Pravdivé je aj tvrdenie navrhovateľky, že uvedené rozhodnutie je predmetom súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktoré je vedené na Krajskom súde v Bratislave pod sp. značkou 2S/284/2010.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý má možnosť konať v plnej jurisdikcii a rozhodnúť o sankcii a nahradiť tak rozhodnutie správneho orgánu (§ 250j ods. 5 O.s.p.), sa musel vysporiadať s tým, či sankcia uložená Radou obstojí aj v prípade, ak by prišlo k zrušeniu rozhodnutia Rady č.: RL/25/2010 zo dňa 11.05.2010 v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave.

Podľa článku 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie zákonov musí byť v súlade s ústavou, v danom prípade s článkom 1 ods. 1 a článkom 50 ods. 6. Právna istota a spravodlivosť, ako princípy materiálneho právneho štátu podľa názoru súdu neprípúšťajú v individuálnych prípadoch aplikovanie sankcií, ktoré by mohli byť neprimerané povahe skutku a jeho dôsledkom. Súd je však pri ukladaní sankcie povinný vychádzať z princípu prísne individuálnej zodpovednosti za skutok, ktorý má svoju mieru závažnosti a dôsledkov. Nijaký právny poriadok nemôže regulovať všetky situácie, ktoré môžu nastať pri uplatňovaní právnej úpravy. Každý právny poriadok sa môže uplatniť vo všetkých prípadoch iba vtedy, ak sa právna úprava dotvorí výkladom práva. Základom výkladu práva v právnom štáte je zdravý rozum. K dôležitým materiálным znakom právneho štátu je aj existencia kritérií, podľa ktorých sa vysvetľuje a uplatňuje každá právna norma (cit. Drgonec: Ústava Slovenskej republiky – Komentár, Heuréka 2004, str. 57 – 58).

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd o sankcionovaní za akékoľvek trestné obvinenie (za ktoré sa považuje aj sankcionovanie v ktorejkoľvek oblasti verejného práva), má súd konať v plnej jurisdikcii.

S poukazom na ustanovenie § 250j ods. 5 O.s.p. ak súd na základe vykonaného dokazovania (na podklade administratívneho a súdneho spisu) dospel k záveru, že o uložení sankcie má byť rozhodnuté inak, ako rozhodol správny orgán, môže rozhodnúť o uložení sankcie sám. Súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu, aj vzhľadom na požiadavku hospodárnosti konania, nezruší, pretože skutkový stav považoval za dostatočne zistený a samotné právne posúdenie veci čo do kvalifikácie sankcionovaného konania nebolo materiálne nesprávne. Súd výrok o druhu

uloženej sankcie, v rámci rozhodovania v plnej jurisdikcii, napravil sám zmenou výroku rozhodnutia správneho orgánu (§ 250j ods. 5 a 6 O.s.p.).

Pokiaľ ide o druh uloženej sankcie, dospel súd k záveru, že v konaní nebola preukázaná vyššia miera negatívnych dôsledkov konania navrhovateľky (závažnosť, dĺžka konania a následky), než ktorá vyplývala z rozhodnutia odporkyne. Preto považoval uloženie sankcie - upozornenie na porušenie zákona za primerané okolnostiam prípadu a súčasne zodpovedajúce aj požiadavke generálnej prevencie, prihliadnuc aj na skutočnosť, že ide o druhé porušenie uvedeného ustanovenia zákona. Vzhľadom na uvedené skutočnosti prihliadnuc na obsah napadnutého rozhodnutia dospel senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k záveru, že rozhodnutie odporkyne je potrebné zmeniť v časti uloženej sankcie (pokuty vo výške 1000 €) tak, že uloží navrhovateľke sankciu – upozornenie na porušenie zákona (§ 64 ods. 1 písm. a/ v spojení s § 64 ods. 2 veta prvá zákona č. 308/2000 Z.z.).

Vo zvyšnej časti rozhodnutie odporkyne potvrdil (§ 250q ods. 2 O.s.p.).

Vzhľadom na dôvody zmeny rozsudku súd nepriznal navrhovateľke náhradu trov konania (§ 250k ods. 1 O.s.p.), keďže nemala vo veci plný úspech, keďže vo zvyšnej časti prišlo k potvrdeniu napadnutého rozhodnutia odporkyne (§ 250q ods. 2 O.s.p.).

P o u ě n i e: Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **nie je** prípustný.

V B. dňa 10. marca 2011

JUDr. Jana Zemková PhD.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Emília Čičková